

Iz epistole v sonetih.

I.

In ti je nisi slutil, ko je šla,
in ti je nisi čul, ko ti je bila,
in zdaj šele, ko je molče rušila,
veš sam s seboj: minuta je bila!

Plahosti se je duša odvadila,
izpalil srd kesanje ti do dna,
a tvoja lica so se v sram zavila,
in tvojo moč je bič pogнал iz sna.

Prej te je grelo v srcu sveto solnce,
ta hip te je v pripeki dneva mraz:
ledena pest pred čelom je obstala.

Razbit je voz in vajeti na konce,
in ko kriči uporna trma: „Jaz!“,
reži se mrtvi čas: „Ti si lagala!“

II.

Izpoved tvoja: Znoj je bil gorak,
in oster — kamen ceste krvižejne;
a ti si šel kot nepoznan junak;
ki v duši ve skrivnostno mu zelenje,

povest svobode in poslednji prag
 lepote, sreče, večnosti brezmejne:
 kot strastni krik sokola v stepni zrak,
 bajala tvoja pesem je vstajenje . . .

O siromak! Grmel si himno sil;
 čez noč si, Aleksander, sanje vladal,
 čez dan si dal, da drug na tvojem žanje.

In v teorijah si mogočen bil . . .
 A bog, ki zanj v odkup si leta vsa dal,
 je rekel rek: „Svoboda je dejanje!“

III.

Zdaj je kasno. Po blatnih cestah teh,
 v puščavah glasnih, kaj si sanj izgubil!
 Ljubezen tvoja — ah, otrok, si ljubil,
 mož, — vežeš v snopje lastni svoj zasmeh.

Usiha vir . . . Mrači se svet v očeh,
 moč duše tvoje tih je gnev zasnuvil,
 in da ne krikneš, bi še smrt poljubil,
 in da zaspiš, izpil vesoljni greh.

Leže bogovi, eden njih stoji še:
 truden je vitez, oster svetli meč;
 žro muke, — on, ponos, gori visoko.

Dovolj je ta! Pogum! Naprej in više!
 Zdaj bij in bodi, senc ne kliči več!
 Bolj, kot si mislil, je srce globoko . . .

Vladimir Levstik.

